

Sygn. akt II Ca 208/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 28 grudnia 2016 roku, sygn. akt I C 2394/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

a/ zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 6.495,73 (sześć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 73/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 5 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,

b/ zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 2.667,00 (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania,

2. oddala apelację w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 1.150 (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II Ca 208/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r. w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. K. o zapłatę oddalił powództwo.

Podstawą wyroku były przytoczone poniżej ustalenia i rozważana Sądu Rejonowego.

W dniu 1 lutego 2016 roku pozwana M. K. wystawiła weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B..

Pismem z dnia 5 lipca 2016 roku strona powodowa wypowiedziała Umowę pożyczki (...) zawartą z pozwaną w dniu 1 lutego 2015r. i wezwała M. K. do wykupu weksla, wypełnionego na kwotę 6.495,73 zł.

W takich okolicznościach Sąd oddalił powództwo w całości, jako nieudowodnione.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż przedmiotem postępowania jest zobowiązanie wekslowe powstałe wskutek wystawienia w dniu 2 lutego 2016 roku przez pozwaną M. K. weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. Zatem weksel, z którego wynika roszczenie powódki nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powódka wypełniła bowiem w dniu 4 sierpnia 2016 roku weksel na kwotę 6.495,73 i wezwała pozwaną do jego wykupu.

Jak stanowi art. 10 Prawa wekslowego (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 160), jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. W niniejszej sprawie weksel nie był indosowany wobec czego ograniczenia wynikające z przytoczonego przepisu nie miały tu zastosowania. Możliwe zatem było rozpatrzenie zarzutu niezgodności wypełnienia weksla in blanco z treścią zawartego porozumienia dotyczącego warunków jego wypełnienia. Należy bowiem zauważyć, że istnienie dokumentu o cechach weksla własnego nie przesądza samo przez się o istnieniu zobowiązania wekslowego osoby na nim podpisanej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 stycznia 2016 r. I ACa 565/15, LEX nr 2004476). Istotą weksla jest zabezpieczenie wiarygodności wynikająca z umowy cywilnej. Oprócz zobowiązania wekslowego istnieje więc związane z nim zobowiązanie ze stosunku podstawowego, a zaspokojenie jednego z nich czyni zadość drugiemu. Stąd dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu zarzuty, jakie mógłby podnieść wobec roszczenia cywilnego.

W przedmiotowej sprawie wystawiony przez pozwaną weksel służył zabezpieczeniu umowy pożyczki. Wiedzę tę Sąd powziął z pisma strony powodowej, w którym wezwała pozwaną M. K. do wykupu weksla. Nie wyszczególniono w nim jednak, podstaw dla kwot innych niż kwota pierwotnego zobowiązania, a zatem nie wykazano, aby kwota na jaką został uzupełniony weksel była tożsama z wysokością rzeczywistego zobowiązania strony. Kierując się zasadą, iż nie można wywodzić ze swojego prawa więcej niż to wynika z jego istoty, Sąd na zasadzie art. 208 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. zdanie drugie, dopuścił dowód z umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej, celem ustalenia kwoty roszczenia i zbadania zapisów umowy. Z doświadczenia Sądu wynika bowiem, że zawierane przez stronę powodową umowy obarczone są często niekorzystnymi dla drugiej strony klauzulami abuzywnymi. Przekonanie to utwierdziła bierna postawa strony powodowej w toku postępowania dowodowego. Reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykonała nałożonego na nią zobowiązania i nie przedłożyła umowy oraz deklaracji wekslowej, przez co Sąd nie mógł zweryfikować prawdziwości jej twierdzeń. Tymczasem, podkreślić należy, że to w kompetencji powoda leży precyzyjne określenie podstaw faktycznych żądania. Wprawdzie przepis art. 6 k.c. nie nakłada na nikogo obowiązku przeprowadzenia dowodów, ale rozstrzyga kwestię, która strona poniesie materialnoprawne konsekwencje nieudowodnienia istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu. Nieprzeprowadzenie ciężącego na stronie dowodu wywołuje skutek w postaci przegrania sprawy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, II CSK 296/10, LEX nr 970073).

Sąd bierze pod uwagę, iż w postępowaniu wekslowym ciężar dowodu przesuwają się, co do zasady na dłużnika, co ściśle wiąże się z zasadą domniemania istnienia wiarygodności. Nie jest jednak rolą ani Sądu ani pozwanego szacowanie tej wiarygodności. Musi być ona wywodzona z konkretnego tytułu prawnego, który precyzuje jej wysokość. Ingerencja Sądu w treść stosunku podstawowego i zainteresowanie prawidłowym ustaleniem porozumienia wekslowego wynika z tezy wyżej przytoczonego wyroku Sądu Najwyższego, zgodnie z którą O wysokości sumy wekslowej decyduje zwykle wysokość roszczenia wierzyciela ze stosunku podstawowego. Istnienie stosunku podstawowego i jego treść jest więc kontekstem, do którego trzeba sięgać rekonstruując wolę stron. Treść stosunku podstawowego staje się więc punktem

odniesienia, gdy do ustalania treści porozumienia dochodzi w drodze wykładni oświadczeń woli. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, II CSK 296/10, LEX nr 970073). Nadto w orzeczeniu tym, Sąd Najwyższy uznał, iż mimo, że posiadacz weksla nie jest zobligowany do udowodnienia treści porozumienia wekslowego, to obowiązkiem Sądu jest poczynienie w tym względzie ustaleń z uwagi na istotny dla rozstrzygnięcia fakt, którym jest charakter niepełny weksla. Całkowita bierność Sądu mogłaby doprowadzić do sytuacji niedopuszczalnej, polegającej na tym, że najważniejszy element zobowiązania - suma wekslowa podlegałaby całkowitej swobodzie i dowolności wierzyciela.

Zgodnie z art. 339 k.p.c. sąd wydaje wyrok zaoczny jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Ponieważ w niniejszej sprawie Sąd podjął uzasadnione wątpliwości, co do twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie, nie uznał ich za prawdziwe. Należy wskazać, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, wyjątek przewidziany w tym artykule nie zwalnia strony z obowiązku udowodnienia faktów uzasadniających roszczenie. Domniemanie, które zostało ustanowione w tym przepisie, a dotyczące zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialno-prawnej, stanowiącej faktyczną i materialno-prawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44).

Skoro w rozpoznanej sprawie strona powodowa nie zdołała sformułować podstaw faktycznych żądania w sposób nie budzący wątpliwości powinna być świadoma następstwa w postaci ujemnych konsekwencji procesowych, tym bardziej, iż była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Z powyższych przyczyn Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pełnomocnik powoda (...) S.A. w B.. Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. obrazę prawa materialnego w szczególności art 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco a tym samym sprawa niniejsza zyskała charakter sprawy wekslowej powodując, że obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, że zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową;
2. obrazę prawa materialnego tj. art. 385¹ § 3 w zw. z art. 385² k.c. w zw. z art. 385¹ § 4 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów poprzez wskazanie, iż stosunek podstawowy, którego treści Sąd nie badał zawiera takie postanowienia umowne, które spełniają rolę umownych klauzul niedozwolonych;
3. obrazę przepisów postępowania, tj. przepisu art. 232 k.p.c. poprzez działanie przez sąd orzekający za stronę pozwaną w sytuacji, gdy z treści tego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności to strona dowodzi swoich twierdzeń, a dopiero po wyczerpaniu środków dowodowych sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę, co nie oznacza, iż procedujący może przeprowadzić całe postępowanie dowodowe za jedną ze stron, przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przez sąd w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia z jakich powodów i na podstawie jakiego dowodu przyjął, że stosunek podstawowy nie kwestionowany przez pozwanego stanowi klauzulę abuzywną i tym

samym nieskuteczną na zasadzie art. 385¹ § 1 i § 2 k.c. a poprzestanie na łącznym i ogólnikowym stwierdzeniu, że umowy tego typu z doświadczenia sądu zawierają klauzule abuzywne;

4. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia pomimo prawidłowo wystawionego i przedstawionego weksla in blanco zgodnie z zasadami dowodzenia, przy braku zarzutów ze strony pozwanego w zakresie dochodzonego powództwa przez stronę powodową.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwoty 6.495,73 złotych z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w pierwszej i drugiej instancji, bądź ewentualnie o uchylenie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie do ponownego rozpoznania, przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy.

Nie budzi wątpliwości w ocenie Sądu odwoławczego, że w sprawie wobec braku aktywności procesowej strony pozwanej zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 339 § 2 k.p.c. podstawę faktyczną wyroku zaocznego stanowią twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. W razie spełnienia przesłanek wydania wyroku zaocznego twierdzenia te korzystają z domniemania prawdziwości. Oznacza to, że domniemania te zastępują postępowanie dowodowe i sąd zwolniony jest z obowiązku jego przeprowadzania.

Podnieść należy, że wprowadzone przez powołany przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyr. z 15.9.1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, Nr 8–9, poz. 142; wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok.i Pr.-wkł. 1997, Nr 10, s. 44). Wskazany wyżej obowiązek pełnomocnik powoda spełnił jednak w sposób dostateczny przedstawiając w pozwie podstawy faktyczne roszczenia oraz składając prawidłowo wypełniony weksel.

Wskazać jednocześnie należy, że jak przyjmuje się powszechnie w doktrynie i orzecznictwie twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczone w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, nie stanowią wystarczającej podstawy do wydania wyroku zaocznego i sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe jedynie w wypadkach, gdy twierdzenia te budzą uzasadnione wątpliwości; gdy zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Okoliczności sprawy nie dają żadnych podstaw aby uznać, że zaistniała którakolwiek z wskazanych wyżej okoliczności uzasadniających podjęcie przez Sąd pierwszej instancji z urzędu działań zmierzających do potwierdzenia wskazanych w pozwie faktów. Jako dostatecznego uzasadnienia, że w sprawie zachodzi którakolwiek z wskazanych przesłanek nakładających na Sąd obowiązek weryfikowania z urzędu twierdzeń strony powodowej nie może stanowić ogólnikowe i pozbawione jakiegokolwiek podstaw faktycznych twierdzenie Sądu Rejonowego, iż „z doświadczenia wynika, że zawierane przez stronę powodową umowy obarczone są często niekorzystnymi dla drugiej strony klauzulami abuzywnymi”. Tym samym błędnie w sprawie, pomimo braku podjęcia jakiegokolwiek obrony przez stronę pozwaną, Sąd meritt zarządził postępowanie dowodowe nakazując stronie powodowej przedstawienie dowodów, naruszając tym samym dyspozycję art. 232 k.p.c. i z istotnym uchybieniem

treści przepisu art. 6 k.c. uznał za nieudowodnione zgłoszone w pozwie roszczenie. Podkreślić należy, że Sąd naruszył nie tylko wskazane wyżej przepisy ale również obowiązujące w procesie cywilnym zasady kontradiktoryjności i równego traktowania stron. Jest to tym bardziej jaskrawe, że w sprawie mamy do czynienia z procesem wekslowym.

Poddana ocenie, w związku z wniesieniem skargi apelacyjnej argumentacja Sądu Rejonowego została oparta na poglądach rzekomo wynikających z orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. W związku z powyższym godzi się zauważyć, iż nie może zyskać akceptacji w praktyce orzeczniczej odwoływanie się do orzeczeń innych sądów poprzez powoływanie sformułowanych na ich podstawie tez bez jakiegokolwiek analizy okoliczności faktycznych w jakich zostały sformułowane. Wskazać należy, że w sprawie sygn. akt II CSK 296/10 poglądy zaprezentowane przez Sąd Najwyższy stanowiły konsekwencję wdania się strony pozwanej odpowiadającej z weksla w spór i zgłoszenia zarzutów, że nigdy nie była stroną stosunku wekslowego będącego podstawą wydania nakazu zapłaty oraz, że dołączony do pozwu weksel został w całości wypełniony niezgodnie z wolą wystawiających go osób. Podobnie w sprawie I ACa 565/15 Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawiony w uzasadnieniu tego Sądu pogląd zgodnie, z którym „zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem”, co do zasady słuszny został zaprezentowany w następstwie sporu między stronami. Z kolei pogląd wyrażony w uzasadnieniu sporządzonym w sprawie sygn. akt II CSK 240/15 a przywołany przez Sąd pierwszej instancji odnoszący się do obowiązku przeprowadzenia przez sąd dowodów z urzędu dotyczył całkowicie odrębnej sytuacji prawnej związanej z zagadnieniem miarkowania kary umownej.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji dopuścił się także naruszenia art. 10 ustawy z dnia 29 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowego (tekst jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 160) w zw. z art. 6 k.c.

Z przepisów powyższych wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że prawidłowość wypełnienia weksla, a co za tym idzie wynikającego z niego zobowiązania sąd może badać tylko i wyłącznie na zarzut strony pozwanej, a więc strony, która ten weksel wystawiła i to pod warunkiem, że dany weksel nie został wpuszczony w obieg przez indos.

Zagadnienie powyższe było wielokrotnie przedmiotem rozważań orzecznictwa sądów powszechnych, które zgodnie przyjmują, że w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc dowód nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla. Skoro weksel, z którego strona powodowa dochodzi zapłaty jest wekslem in blanco, a pozwana jest wystawcą tego weksla, to pozwana może powoływać się na stosunek cywilnoprawny łączący strony i zarzucać, że weksel został wystawiony niezgodnie z deklaracją wekslową. W takiej sytuacji, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową (por. chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 lipca 2016 roku, I A Ca 126/16, Legalis Nr 1508801, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2014 roku, I A Ca 270/14, Legalis Nr 1047063 wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2013 roku, I A Ca 1145/13, Legalis Nr 1092655 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2013 roku, I A Ca 450/13, Legalis Nr 1048806 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2013 roku, II Ca 481/13, Legalis Nr 1533336).

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje, że strona powodowa dochodziła należności z wypełnionego weksla in blanco. W tej sytuacji, to na pozwanej spoczywał zatem ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Pozwana temu obowiązkowi nie sprostała, a w toku postępowania nie podniosła jakichkolwiek zarzutów co do ważności spornego weksla.

Niewątpliwym jest także, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 3 k.c. w zw. z art. 385² k.c. oraz art. 385¹ § 4 k.c., albowiem nie było jakiegokolwiek podstaw merytorycznych wynikających z poczynionych ustaleń faktycznych, które pozwalałyby przyjąć, że umowa, określająca łączący strony stosunek podstawowy i w związku z niewykonaniem której został wypełniony weksla, zawierała klauzule abuzywne, co skutkowałyby nieważnością zawartych w niej postanowień.

Reasumując we wskazanym na wstępie stanie faktycznym należało przyjąć, że stosownie do przepisu art. 101 Prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz.U. Nr 37, poz. 282); tj. z dnia 26 stycznia 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 160) pozwana (jako wystawca) jest zobowiązana do bezwarunkowej zapłaty powodowi dochodzonej pozwem sumy pieniężnej.

Apelacja jest natomiast nieuzasadniona w części odnoszącej się zgłoszonego przez powoda żądania zasądzenia odsetek według stopy wyższej niż to wynika z ustawy (art. 481 § 1 i § 2 k.c.). Powód domagając się zapłaty na podstawie weksla nie wskazał, że istnieje między stronami uprawniająca go do domagania się zapłaty odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych. Ta okoliczność nie wynika z wskazanego jako podstawa dochodzonego roszczenia weksla.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanej na rzecz powoda (...) kwotę 6.495,73 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałej części.

Konsekwencją powyższego jest zmiana orzeczenia o kosztach procesu, które zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. powinna ponieść w całości pozwana. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w I instancji w wysokości 2.400 złotych ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 roku (Dz. U. 2015r., poz. 1800), koszt opłaty od pozwu w wysokości 250 złotych oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono natomiast na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku. Na koszty te składa się opłata od apelacji w wysokości 250 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 złotych.